

ДЖОН ДЪН СВЕЩЕНИ СОНЕТИ

Превод от английски: Спас Николов, Александър Тончев, 2006

chitanka.info

I

Създал си ме, Творецо, за да гина?
Стори ме нов, че ми напиря краят,
смъртта ме гони, аз летя към нея
и всяка радост — като вчера мина.
Очи не смея нигде да отправя,
до днес отчаян, а пред мене смърт
сковава в ужас слабата ми плът,
топя се в грях, що тегли ме във ада.
Единствен ти си горе с образ благ,
въздигам се, щом милост си ми дал,
тъй изкусен съм от лукави враг,
че сам не бих минута издържал.
Врага човешки само ти преборваш,
като магнит сърце желязно дърпаш.

II

Да бъде волята ти се предавам!
Творецо мой, на теб принадлежа,
щом в грях се спънах вярно да ти служа,
изкупи с кръв изконното си право.
По образ твой — твой син съм за да светя,
ти с жертва заплати на мен — слугата,
агнец — докле предадох в грях душата,
обител бях на твоя дух пресвят.
Защо оставяш да ме обладава
и поругава силом сатаната,
бори се в мен да си спасиш правата,
на отчаяние не ме предавай,
човека любиш, знам, но мен не щеш,
а дявол мрази, но ме стиска с клещи.

III

В гръдта ми и в очите влезте пак,
въздишки и сълзи, що похабих
в гнева си свят да се смиря — не би,
напрасно, че простен съм чакам знак.
Разпътен блудник, сълзи лях — море,
сърце сломих в страдания греховни,
разкайвам се за мъките бунтовни,
затуй че страдах — страдам без да спра.
Пиячът жаден и крадецът нощен,
мръсникът сладен, алчният за чест —
утеха им е радостният спомен
в часа на бѣдно зло, нищожен аз —
без мир, в причинно — следствен грях се мъча,
наказан съм, на мъка че се учих.

IV

Зове те болест гибелна на съд,
за смърт призовка имаш, душо черна,
предаде свой, от роден край забегна,
все скиташ, ала няма път назад.
Крадец копнее тъй за свободата
преди присѣда смъртна да получи,
но щом бесило му врата усуче,
затворът драг му става на душата.
Покай се, душо, прошката небесна
да дойде свише, ала кой я дава?
Смири се в траур свят, свещено черна,
червена в свян, каквато в грях оставаш.
В кръвта Христова мий се, тя червена,
душа червена — в бяла я пременя.

V

Свят малък съм, изкусно сътворен
от вещество и ангелче — духът;
но двата дяла с черна злост грехът
погуби и на мрака даде в плен.

Ти, над небето седмо извисен,
бидейки Светлина, Живот и Път,
долей моря в очите ми, та в плът
да съм пречист и в сълзи потопен.
Но писан ми е огън, не потоп...
Мен огън завистлив и похотлив
гори, с печат жигосва, като роб
на скверна лъст... О, Боже, с огън жив
ме изцели! — не съм ли пламнал, щом
яде ме ревността на Твоя дом?

VI

В пиесата ми, в сцената последна,
на моя път тук Бог отмери края,
в лен свърши жизнен бяг, играта спря,
на странстването цел и стъпка сетна.
Ламтяща смърт в мен мигом разчленява
душа от тяло, в сън да хлътна аз,
лика да видя с будната си част,
де костите ми в грозен страх сковава.
Тогаз душа ще литне към небето,
а тялото ми тлен — при пръст ще легне,
грехът ми — адов плод, да бъде снет —
със тежестта си в пъкло ще ме тегне.
Разобличи ме, изчисти злината,
таз плът напущам, семай в мен вината.

VII

От ъглите на кръглата земя
тръбите ангелски щом прозвучат,
възкръсвайте от смърт, души безчет,
вдигнете се и влезте си в телата.
Вий, покосени от потоп и огън,
от смърт, война, покруса, тирания,
от старост и съдба, а и ония —
де вечно божии лик да зрат ще могат.

Не, Боже, нека спят, покай ме в скръб,
да мога в твойта милост да пребъдвам,
в греха си не смиря ли се до гроб,
удари ли часът — тогаз не става.
В тоз мерзки свят ми дай да се покая,
спасява твойта кръв, щом дойде краят.

VIII

Душите праведни, и те да бяха,
подобно ангели, с тоз божии дар,
блажен би бил баща ми — как аз с вяра
пред адовата паст тъй храбро спрях.
Но същината в нас за тез души
щом се описва по неведом път,
изправим ли се пред небесен съд,
изглежда нашата истина лъжи.
В нас виждат лъст и плач, родени в грях,
молитва от бесовско светотатство,
що поругава името Христово,
лъжлива почит — с фарисейски глас.
Скръбта ми, Боже, от гърдите излечи,
че ти я сложи там, да ми тежи.

IX

Щом онзи плод, и той не е осъден,
рода човешки де на смърт обрече,
щом таз змия ехидна не отрече,
тях не прокле, а мен на съд предаде?
Че с разум бил съм и свободна воля,
защо грехът ми по да е противен,
Бог милост в славата си лесно дава,
защо ме плашиш в гняв суров, аз моля?
Но кой съм аз, та с Бог да се разправам?
Спаси ме твойта кръв, аз сълзи лея,
да ливне в мен река небесна — Лета,
греха ми в паметта ми да удави.

Че длъжен бил си да спасяваш — мислят,
забравиш ли греха ми, считам милост.

x

Теб, Смърт, наричат хищник всепояден,
не се възнасяй, че не си такава,
тез, що убиваш, ти не побеждаваш,
от мерзка смърт не бивам аз изяден.
Щом тъй от сън, на смърт подобие,
струи блаженство, с тебе ще е двойно;
най-личните души при теб, покойни —
мир на праха им и спасение.
Слугиня си на цар, съдба, злодей,
с война и напаст смъртна другаруваши,
но щом и с мак човек добре сънува,
защо гордееш се със своя край?
След кратък сън за вечността се будим,
ти, смърт, умираш, и не ще те има.

xiv

С таран ми влез в сърцето, Триединен
мой Господи! Не хлопай — кой ще чуе?
Духът ти нека с огън в мен нахлуе,
да ме направи нов и благочинен.
Аз, град, завзет от враг, но теб повинен,
се мъча да те пусна, ала всеуе.
Умът, наместник твой, нали затуй е,
но той е слаб, в нозе желязоглинен.
Аз любя те и искам да ме любиш,
но съм венчан за твоя неприятел.
Дано ме разведеш и го погубиш.
О, похоти ме, мой завоевател!
Теб непорочно ложе да постилам,
в сърцето ми влезни — вземи ме силом!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.